

denne Virksomhed ikke er sammenhængende, naar den ikke er hele Aaret rundt, maa dagligt Bederlag vise hen til Virksomhedsdagene; ellers bliver Bederlaget, saavidt jeg skjønner, i Virkeligheden et aarligt Bederlag. Jeg har aldeles ikke lyst til at udtale mig udsfarligere end nødvendigt, for at gjøre Rede for mine Ansuelser i Henseende til det foreliggende Spørgsmaal, men jeg har saa meget mere anset det for min Pligt at udtale, at jeg ikke har kunnet forsone mig med den i Lovforslaget liggende Opfattelse af den vedkommende Grundlovsbestemmelse, som jeg desværre maa bekjende, at Lovforslagets Fortolkning forekommer mig at have noget saa Kunstigt ved sig, at den gjør et ubehageligt Indtryk, og dette ubehagelige Indtryk har for mig været vordende, medens jeg forjæves har søgt at overvinde det. Dertil kommer — men det er en Sag, hvorom der naturligvis kan være meget forskellige Meninger — at jeg anser det for meget tvivlsomt, om det Maal, man tilsigter, og som aabenbart ligger bag ved Lovforslaget, virkelig vil naas derigjennem; men det skal jeg ikke indlade mig nærmere paa. Det skal jeg laade ligge. Jeg anser det for min Pligt, da det neppe kan negtes, at der laa en meget stærk Provokation i den Maade, hvorpaa den ærede foregaaende Taler ytrede sig, ligesom i al Rørhed at paavise, hvorfor jeg ikke vil være istand til at stemme for Forslagets endelige Vedtagelse, hvis jeg ikke i Løbet af Forhandlingerne bliver overbevist om, at hvad jeg her har fremsørt, og hvad der iøvrigt i og for sig i samme Retning kan fremhæves, lader sig gjendrive ved stærkere Modgrunde.

Formanden: Det ærede Medlems Utringer om Lovforslagets Forhold til Grundloven give mig Anledning til den Bemærkning, at jeg jo naturligvis fra det første Øieblik, jeg kjendte dette Lovforslag, maatte efter min Stilling opkaste mig det Spørgsmaal, om det egnede sig til at fremmes som almindeligt Lovforslag eller maatte opfattes som et Lovforslag, der indeholdt Forslag til en Grundlovsforandring. Jeg erkjender derhos, at Sagen ingenlunde i første Øieblik forekom mig klar, og at jeg vedblivende finder, at der er Plads for forskellige Betragtninger; men jeg har dog fundet, at de Grunde være de overveiede, som talte for, at Forslaget lod sig forene med Grundloven. I hvert Fald var jeg paa det Reue med, at det ikke var en saadan aabenbar Afvigelse fra Grundlovsforkriften, at der for mig som Landssthingets Formand kunde være Anledning til at lægge Sagens Fremme paa dens første Trin nogen Hindring i veien. Det er imidlertid en Selsølgje, at de ærede Medlemmer maa have Ret til at have en anden Mening og udtale og forsøgte den og handle derefter, hvilket, naar man fastholder en saadan Ansuelse, vil ske paa

den naturligeste Maade derved, at man da stemmer mod Lovforslagets Fremme paa dets forskjellige Trin.

Fischer: Maatte jeg maaffe først udtale min Ansuelse af, hvorledes det afgjøres, om et Rigsdagen foreliggende Lovforslag er stemmende med Grundloven eller ikke. Efter min Mening kan det alene afgjøres af den lovgivende Magt, og jeg anerkjender ikke hos Formanden nogen Ret til at afsøise et Forslag, fordi det efter hans Mening ikke er stemmende med Grundloven. Jeg tror, at Formanden vil erkjende, at han i Umyndelighed ogsaa selv vil være bedst tjent med, at denne Betragtning er den, der bliver den afgjørende. — Overfor det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Krieger) tillader jeg mig at udtale, at jeg vistnok ikke tør nære Haab om at rokke den Ansuelse, der er udtalt af det ærede Medlem; men jeg vil tillade mig at minde om, hvilke de Ord ere, der findes i Grundlovens § 33, og derpaa begrunde min Forvisning om, at Lovforslaget finder Plads indenfor de Ord, som staa der. Der staa nemlig i § 33: „Medlemmerne af Folkethinget vælges paa 3 Aar; de erholde et dagligt Bederlag, hvis Størrelse bestemmes ved Valgloven.“ Men Valgloven har ikke indskrænket sig til at bestemme den daglige Størrelse af Bederlaget. Den har tillige givet den Regel, at Bederlaget kan stulde ydes, saa længe Rigsdagen er samlet; men derom staaar der ikke noget i Grundlovens § 33, det er Valgloven, der har spøiet det til. Det, der nu foreligger, naar man ser bort fra Valglovens Bestemmelser, er aabenbart — efter mit Skjøn naturligvis, og jeg vil tage samme Forbehold, som det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds: indtil jeg maaffe bliver bedre belært — vel foreneligt med, hvad der findes i Grundloven.

Formanden: Det ærede Medlem, som nu fattede sig, havde just ikke nogen sær Opfordring til at udtale sig om Formandens Ret eller Ikke-Ret til, efter sin Ansuelse om et Forslags Grundlovsræmsfighed eller Ikke-Grundlovsræmsfighed, at lægge dets Fremme nogen Hindring i Veien. Der er jo Kjendsgjerning for, at ved denne Leilighed er der ikke Tale derom, haade fordi vi forhandle Sagen, og fordi jeg nylig udtalte mig i anden Retning; men jeg skal iøvrigt sige, at, medens jeg med det ærede Medlem er enig i, at en Formand i en af Rigsdagens Afdelinger ikke let skal gribe til paa egen Haand og paa sit eget Ansvar at negte et Lovforslag Fremme, blot fordi han personlig finder, at det ikke stemmer med Grundloven, naar der dog kan være Plads til forskellige Meninger, maa jeg paa den anden Side fastholde, at der kan være Tilfælde, hvor det er saa sinessynligt og indlysende, at Formanden ikke bør vige tilbage for Ansvar, og jeg i